

Co pro mě znamená svoboda?

Jan Polák

Je poklidný listopadový večer roku 2019, právě skončil jazzový koncert v Klubu ART v Opavě a já se vracím domů přes Horní náměstí. Když míjím dřevěné stánky, zasáhne mě jako šíp vůně vánočního punče. Neváhám, přistupuji ke stánku a objednávám jeden Norimberský pro sebe, druhý višňový pro přítelkyni. Po příchodu domů začínáme společně plánovat návštěvy vánočních trhů v Katovicích, Vídni, ale také Praze. Je poklidný listopadový večer roku 2020, dokoukal jsem počtvrté oblíbený sitcom a marně si snažím vzpomenout, jak vypadá jakékoliv náměstí, kde by byl koncert, trhy nebo jiný kulturní program. Představuji si poklidný listopadový večer roku 2021: páté kolečko oblíbeného sitcomu nebo pátý punč v Praze na „Staromáku“?

Karanténa, pandemie, rouška. Slova, která jsem za poslední rok řekl vícekrát než za celý svůj život. Koronavirus. Pro mě nové slovo, které za sebou vleče slova předchozí. Nikdo jsme na současnou situaci nebyl připravený. Překvapilo nás to jako blesk z čistého nebe. Během první vlny přišel absolutní lockdown, z kterého já osobně byl nadšený. Darovaný čas na nepřečtené knihy, na nová alba, seriály, filmy a mnoho dalšího. V době, kdy se mnohdy dává přednost rychlosti na úkor kvality, mě potěšilo, že se nám v cestě objevila „stopka“, která nás mohla trochu uklidnit. To jsem si myslel v květnu letošního roku. O půl roku později je situace mnohem horší než na jaře, pozitivní myšlení zmizelo stejně rychle jako nový ministr zdravotnictví a já si marně snažím vzpomenout, kde mám cestovní pas. Nikdy jsem si nevážil svobody dříve než teď. Možná je to také proto, že jsem nic jiného, než svobodu nikdy nezažil. Ať je to možnost svobodně říct co si myslím, pití kávy bez roušky pod Vítězným obloukem ve Francii nebo skákání mezi tisíci lidmi na koncertu oblíbené kapely pod širým nebem.

Ten zákeřný čínský virus mi možná vzal trochu svobody, na druhou stranu mi připomněl, že bych si jí měl o to více vážit. Možná pro někoho může být rouška a zákaz vycházení po deváté večer známka omezení svobody, ale není to tak dávno, kdy opravdu nestačilo sedět doma, abychom mohli v létě k moři. Buďme tedy prosím chvíli „nesvobodní“, abychom zase mohli být svobodní. Aby na punč na „Staromáku“ mohla dorazit třeba celá Slezská univerzita.